

dodatky k zmluve s diablom

...keď niekto o sebe tvrdí, že je básnik
a potom predáva svoje básne,
je to úbohý šašo...

...keď niekto o sebe tvrdí, že je umelec
a potom predáva svoje umenie,
je to úbohý šašo...

...keď niekto o sebe tvrdí, že je človek
a potom predáva svoje srdce,
je to úbohý šašo...

I.

hravo sa strácaš.
ulice plné semaforov
dvojnohé tváre
bez úsmevov
prichádzajú bližšie
nie však príliš blízko
aby znova rýchlo
zmizli
za najbližším stĺpom

reklamy sa odrážajú
v našich
nevyrieknuteľne prázdnych
pohľadoch

niečo sa stalo
niekto mi ťa ukradol
niekto ma ti odtiahol

viac nie som tebou
nemôžeš byť mnou
čo bolo sa stratilo
a čo príde,
prejde bokom

chodby panelových domov.
presakujú
nemo
prázdnom
otrepaných slov

II.

stojíš nad rovnako
starým sporákom
zvyknutá na večne
neistý život

pozerám na svetlá ulíc
plné jarnej vône
a teplom
ktoré ma zmrazuje
celkom
(som celkom)

všetky slzy, ktoré si utopila
vo vankúšoch.
celý život, čo nikdy nebol
nebol.

vedieť si poradiť s nekonečnom.

dokázať za všetkým tým svetlom
zahliadnuť svetlo.

izby sú prázdne a
nebyť tieňov
ľahko by sa zdalo
že tu nikdy nikto nebol

III.

vždy ráno
plným autobusom
stádo obesencov
s hlavou ešte čerstvo
plnou snov
chladnejší čoraz viac
za každou zákrutou

postmoderné deti kráčajúce
v zástupoch moderných
ťažkoodencov

vdychujú kyslík premýšľajú
kremíkom
upretým
plazmovým pohľadom
prepaľujú akékoľvek
ľudské teplo
do nových, desivých
formátov.

vždy večer o niečo
prázdnejším
autobusom
s nanovo
ušliapaným zmyslom
tešiť sa na zajtrajšok
rozsievajú navôkol
črepiny vyčerpaných
upgradovaných
úbožiakov.

IV.

hovoríš beznádej.
že z týchto štyroch
plesnivých stien žiadna
cesta nevedie.

krik, ktorý nikto nepočuje
slzy, ktoré všetci prehliadnu
nezmysel
ktorý pozná každý, preto
bezozbytku zanikne.

sme stále živí, alebo tu
vlastne nie je žiaden
rozdiel.

vieme o svete a svet
o nás nevie; možno úprimne
serie na všetkých.

utopíš ma v slzách
alebo ma vytiahneš
na druhý breh

V.

kvapky dažďa mi ťa
odhaľujú v celej ich kráse
rozospaté oči a úsmev
súmernosť v nesúmernom svete
odsúdili na odstrel

ticho z diaľky bombardujú svojou
unáhlenou túžbou čo najrýchlejšie
umrieť

utekáš bosá v tráve
všetko toto zvláštne chvenie
zbieha sa a križuje kdesi
uprostred v tebe (vo mne)

nepadne jediné slovo a pritom je
všetko jasné

smeješ sa, nemôžeš prestať
a nechceš
nemôžeš začať a nechceš
cítiš sa v jedinom bode
a predsa si všade

byť bohom je jednoduché

VI.

prestávaš sa cítiť
horíš
už iba posledný list
trepotajúci
do vetra

zmeravené tváre
hulákajú príbehy
ksichty
plné nenávisti
ktorej pôvod nikdy
neodhalia

zobrať ťa naspäť
obrátiť stránky vymazať
profil
vyžehliť tých niekoľko
dní
bezvetria

dlho som si myslel,
že záleží na tom, čo povedia.

povedľa prechádza
zmorený
zbytok človeka
z kontajnera trčí iba hlava
z očí vystreľuje
prázdnota

jedna jediná
obrovská
reklamná plocha
na predaj

VII.

nevidím koniec

necítim vôňu

západ slnka

západ

bolesti túžba

znova ťa stretnúť

dotknúť sa

vetra

VIII.

hrmí a blesky
skúšajú, koľko vydržíš
ulice sa zmietli
a ľudia
nikam nechodia

(keď fízli, ktorých platíš tvojim
kamarátom rozbíjajú hlavy
a ich transparenty oplývajú
obrazovky ovce ďalej
bečia v úzadí)

boh nenávidí nedeľu
a celkom iste
preklína
aj seba
(pokiaľ sa už teda
neurehotal
(dosýta))

hviezdy verejného sveta žiaria
a aj pouličný ľudský odpad
stále krmia kontajnery

rutina

mohla si mi povedať,
že sa nechystáš vrátiť
nebol by som
rozsvetcoval

IX.

...netuším s kým spím
neviem s kým sa
prebúdzam a vždy
keď slnko niečo
z tejto klietky
odhalí
znehyním...

som kameň, ktorý
vietor jemne tlačí
k priepasti.

lieky rozsypané po zemi
a prsty od krvi
od vyškriabaných očí

vnímam tvoje kontúry
ale obrys celkom
neistý
alebo úsmev alebo
v bolesti
skrehnuté múry

ľudia sú kurvy

X.

bol to jeden z tých
nejasných dní, keď
netuším, či ešte stále
stojíš pri mne
ohýbam sa ako konáre
uzamknuté v betóne
pod novým mostom a
na nábreží sirény
ktoré okrem nich nik
nepočuje

dunajské čajky rady hulákajú

tejto chvíle
zamrznutej v nekonečne
pohľad možno slnko
naposledy
zapadne zadarmo
a od zajtra
všetko pek(el)ne
za peniaze

vždy sme sa chúlili v sebe,
tušili ozrutné vlny
narážajúce kdesi v tme
diaľky

pripití a more zasa chladné

ak to mal byť jediný
prežitý moment
potom ma pokojne
pochovajte

XI.

mala slzy v očiach
a v tvári ešte stále
úsmev
bývalo to banálne veď
nikto nikdy nepovedal,
že prežívať je ľahké

koľkokrát si zomrel
toľkokrát si človek

myslel som, že toho bude
viac, čo mi povieš

pretláčam
a zakaždým nanovo
maskujem, čo visí dakde
v nedohľadne

XII.

napíšem ti báseň
na počkanie
aby som sa tváril, že je vo mne
stále človek
nakreslím ti okno
ktorým odpustíme

nahrám ti pieseň, čo
ohromí v celej svojej
nahote
zašliape do zeme

stretáme sa iba potme
vyčerpaní
ako všetky ostatné
prírodné zdroje

ulice sú mokré a pokrútení
ľudia
stekajú do kanála
márne

už nikdy nepríde to
usmiate dievča plné
nádeje
už viac ma to srdce nezohreje

XIII.

spíš vo vlaku
a ja sa ženiem kdesi
po oblohe v mrakoch
plných slnka prežívajúc
jediné
nefalošné umenie

cítil som tvoj smútok
drásajúce zdesenie
zruinovaný zbytočný svet
vyciciava všetko odložené
na výnimočné
chvíle

plávam si a zvuky
sú nádherné
odpovede možné jedine
v nedeľnom svete.

XIV.

je toľko básní
ktoré
stratili význam

XV.

bejbe netuším
program nereaguje
telo
nehybne prevísa
cez pery

odvedľa v televízii
práve vyratúvajú
dnešnú dávku mŕtvych

bojíš sa nocí
bojím sa dní

napokon vždy si si cenila
priame činy
láska je jediné
na čom záleží

XVI.

je to nekonečná cesta
do srdca

mraky a občasné
lúče slnka
znovuobjavia
tvoje pehy
zelená
nádherne zelená
vôňa

utekáš bosá
a vietor
v nás ohýba
nahota

strach?

ešte stále sme tu doma

XVII.

brániš sa mojim rukám
kričíš
krčíš sa celkom
do stratena
tmavá kontúra lesa
nedopitá fľaša
žiarovka
ozvena
nenávidím ťa

nechcem prestať ale tlačí ma
neopísateľná sila
som iný ako včera
si iná ako slza
odrazy nič nehovoria
námraza

dvaja ľudia po ktorých
nezostali ani mená

akurát táto
dlhá zima
kurevsky
dlhá zima

XVIII.

krytograf prázdnoty
električkové
koľaje
trolejbusové
vedenie
šmínkové fuchtle
akési tajomné vedomie
tu dole v meste
si v i a c
a viac vieš...

preklínaš lásku a netušíš
že to bol iba tvoj
skreslený odraz
tvoje nezdravé
sebazaľúbenie

preklínaš svet, ale nevidíš
že ti v tom betónovom akváriu
ukradli oči, ktorými možno
uvidieť niečo veľké

klížeš po povrchoch a vykrikaš
že n e e x i s t u j e
nič hlbšie

nemôžeš dýchať, lebo to nie je vzduch
čo vdychuješ
vo svojej bubline
mestský básnik sa akurát
n a p r á z d n o
nafukuje

XIX.

pozabíjaj ich
vzlietni
všetky tie múdre
hlavy
dojebávači

nikto len ty
vôňa trávy
nijaké slová len
zvuky
slnko a pohľad
nekonečnosti

zahod' ich všetkých
komplexy
z jedného na druhý
sračky a
exhaláty

samota plná ako nikdy

lietaj
a
nemysli

XX.

zahliadnuť ťa
tvoje hlboké
prsty
keď spiš
hladím tvoje slzy

sedávam potichu
harmonicky kolísaný
spolu so stebkami

dnes už som starší
ako pri prvom slove
pri prvom strome
pod prvým lúčom
v prvom prúde
ľadovej vody

víly & škriatkovia
deti večné v spleti
svetov
možných aj naozaj
skutočných

chradnú
uprostred
pracovnoprávných
povinností

XXI.

takže zvonka
nenávisť
cez vetrací režim

nietzsche sa ti nepáči
a recitovať básničky
nikoho nebaví

počúvať

nekonečne monotónne
ambientné zvuky
unavených
blaváckych ulíc

a po tom všetkom
si stále myslíš, že zajtrašok
bude iný

ženy

možno sa už konečne
zobudíme
bezdrôtoví

XXII.

kvapky dažďa
rosy stopy
úšné bubienky spevy

oblaky spievajúce listy

plynieš, horíš, šumíš

jar skončí skočím si
pre dupľu divokej lásky

XXIII.

lietajú tu útržky
tvojej vône
tvoje tragédie
ktoré som nemal
odvahu
vysloviť

nevrátiš sa vôbec
a pritom
zostaneš
navždy

keď burácajú vlaky
a nemyslím
čím asi človek
po všetkom
môže byť

predčasne
zostarnuté
oči
ktoré naučili

smútim

XXIV.

nenávidím lúčenie
nikdy som ťa neobjal
a dnes
prvé aj posledné
zaváhanie

odídeš so všetkým

osamelé noci v dubline
mokrú ulicu
plesnivý
buket
whisky
vedomie
čosi načisto
r o z p o j e n é

v samotnej
samej
singularite
samoty
v jej nekonečnej
hustote
zvieravej skľučujúcej
desivej

už nie je nič

XXV.

začali sa tváriť vážne
akože
už pochopili život
ibaže

život je na smiech

po rokoch zasa
prví zepelíni, čapované
české srajdy
za osemdesiat centov
dvaja cigáni v kupé
do blavy za drinou

nekonečné horko

robíš si poznámky
striehneš na každé
slovo akokeby
slová
niečo
znamenali

nepoznám ťa
odkedy
balamutiš
touto
d ô l e ž i t o s ť o u

som mimo

XXVI.

bola si tu alebo
iba sen preklenul
túto priepasť
medzi pohľadmi

horíš
ako listy stromov
ako ústa, ktoré si
priali
milovať a stratiť
všetko
vo vesmíre
nekonečných želaní

som mŕtvy
alebo len iný
ako sme bývali

mesto
zlomených
duší, ulice
prázdnych nádejí
brány
do paralelnej
prázdnoty

si živá
svietiš
ešte naposledy
ešte na špičke
kvapka slzy
hlboký
nádych
a
pád
nikdy nekončí

dúfal som,
že ťa
nestratím

XXVII.

vrcholce stromov
opradené smútkom
starých snov a detí
hulákajúcich okolo
vidieť cestu domov
tvoju tvár stretnúť
ťa úplnou náhodou

najkrajšia si ráno...

oblaky rozmazané
štetcom
výhľad zo skál
a pritom sucho
jesenným, studeným
vetrom
vyšľahaný
melanchóliou

zomierala si kdesi
v dezinfikovaných
priestoroch, kým
som sa nezmyselne
potuloval okolo

XXVIII.

možno ťa stiahnem
so sebou
možno sa stále ďalej
budeš dusiť
svojou vážnosťou
až celkom zamrzneš
a nazveš to
dospelosť

čakám ťa vždy
na tej istej lúke pod
tým istým slnkom
s rovnako nekonečným
výhľadom

nie je to a nikdy to nebol
bojím sa, že nikdy to
nebude
pohyb rovnakým smerom

ale aspoň som cítil
tú strašnú blízkosť

XXIX.

vnoriť sa hlbšie
do tvojich úst
snehobiele svetlá
ukradnutého
sveta
hľadali lásku, ale
vždy znova
našli len ego
preto sa stále
strácajú
v slovách

blúdenie do
nekonečna
prináša
prázdno tak plné
až
srdce nevyhnutne
exploduje
v tvojich očiach

XXX.

za každým sa blýskaš
za každým inak
za každým
úderom a
zvukom
ako keby
odznel
utrápený výkrik
duše,
ktorá uverila
prázdny rečiam
o nezmyselnom svete
o realite
vymyslenej
na akadémiách
o živote,
čo jednoducho
nemá význam,
nesmeruje
nikam iba na výslnie
preplnených miest a
stále vyššie vo vražedných
hierarchiách

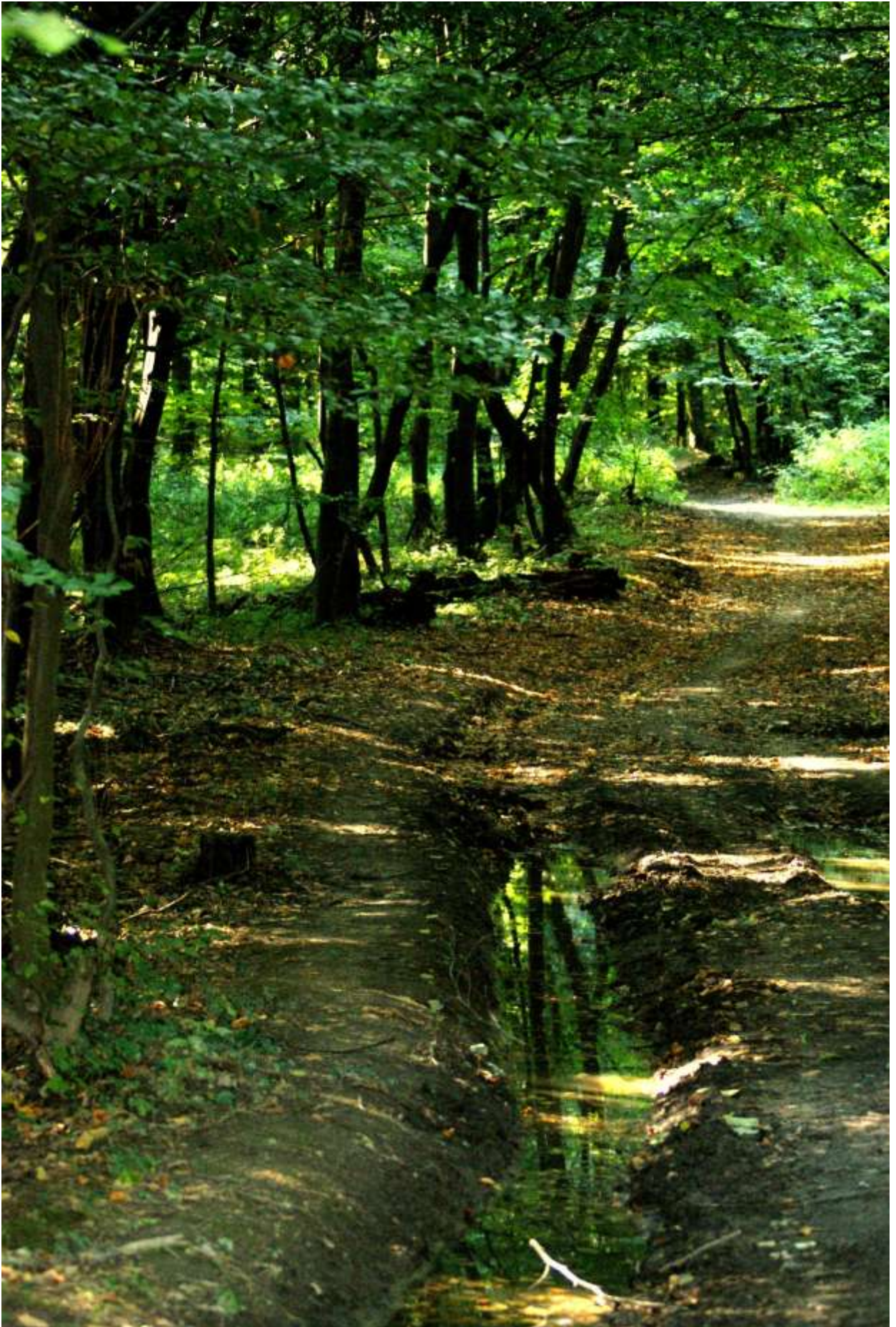
si inú práve zmyslom
v nezmyselných
veciach

diabol im vadí všade
strká im ruky medzi
nohy a do hlavy kadejaké
čudesné predstavy:
hádam len život
nechcete prežiť!

hádam len nechcete
otvoriť oči, hádam len
nechcete cítiť sa
šťastní!
boh, čo vás do kolien
láme vie presne
čo život nie je.

predčasne šedivé deti
detí v šedivých dňoch
kedy
len blázni sú zdraví

vadíš im vesmír, vadí
im všetko živé a
veselé chvíle
odkladajú
na neskoršie úchylné
výčitky akýchsi
implementovaných
svedomí

posledný výdych tvojej
obľúbenej vanilkovej sviečky
knihy prečítané očami v
prítmí, spoznať ťa z každej
stránky vzduch úplne
presýtený
haroldom buddom v dokonalom
znehybnení
sa napokon rozhýbali
všetky molekuly

vždy vidím, ako sa tváriš
ako vieš dávno predtým, než
vyslovím, ako cítiš tieto
riadky kdesi pred ich splynutím
na tvojej koži

v tom absolútne tichom
zmeravení okamihu, ktorý
je celý všetkým
necháš vytrysknúť slzy a
zimomriavky, ktoré ťa prerežú
na nekonečné množstvo
častí

čo je jediný spôsob
ako ťa stretnúť

XXXIII.

mesiac na mňa zavíja
ako besný ako si tak
bežíš, stretneš ma
alebo sa strácaš
v nových dimenziách

puberťáci s chlastom uprostred
cesty
zarastený plot a čudný pocit
v srdci
z jesennej rovnodennosti

ovešané teskotašky v
dramatických pózach aby
svojmu bytiu pri radili
aký taký punc
vážnosti

ešte stále máš ten mylný
pocit, že sa ku všetkému
musíš vyjadrovať

pritom
stačí málo

keď spláchneš svoje slová
budeš pripravený
spláchnuť sa celý

XXXIV.

kráčala si sama
v slzách ale silná
novembrový vietor
s vôňou vlasov mrazil
cestu bez osvetlení
nebol som a už som
stihol ubližovať
zničiť všetko, čím
si bola predtým

vždy, keď hľadíš
do nekonečna
môj milovaný kopec
hviezdy, celá táto
galéria plná zvukov
plná svetla so smrťou
čo sem patrí ako každý
výdych, ktorý
hreje na srdci

na čo sa to
tam dole
hráme obaja?

mýlim sa sám so sebou
s tým onlajn prúdom, čo
nás stíha kremíkovým
smerom dievča, vďaka bohu
že ma občas
prepleskneš

kvantá rečí, ktoré toľko
obiehajú dookola, až sa zdajú
stále nové, slová, ktoré príliš
hučia na to, aby mohli aspoň
smrdieť pravdou

ten hluk stratil význam
búrka s chýbajúcou vôňou
ustráchané tváre ľudí, ktoré
dennodenne zabúdajú
že na tomto plátne
sú len návštevou

XXXVI.

tak teda odídeš.
a príde iná, odídem
a príde iný
nová radosť, nové slzy
nové prázdno
vymažeš si číslo a všetky
zbytky roztrháš

strašidlá
mátohy, čo melú
bezsennú noc na prach
desaťročia

je hĺbka, ktorú nijaká
reklama neponúka
tajomstvo, čo nekončí
prvým sexom, nádej
miesto pózovaných fotiek
na fejbúku ako ilúzia
úkrytu
pred samotou

kde nie som s tebou, som bez seba

(dnes mohol byť koniec sveta)

XXXVII.

smrť čistá ako obloha
miesto tela miesto
prázdno nedosiahnuteľného
výhľadu
do neba

priklincovaný
pandrlák
so svätožiarou

spúšť, čo zmizla bez
teba neodídem
nikam, nikto nikdy
nepovedal ani slovo

škola, čo ťa zbaví myslenia
práca, čo ťa zbaví zmyslu
sny, ktorými ťa odučili snívať
veď slobodná je iba
duša stratených

pod' sa
rozplynúť spolu
so mnou
aby si ten
p i t o r e s k n ý
strašidelný svet
mohli nechať
na svoje
p e r v e r z n é
hry

XXXVIII.

malý svet, v ktorom môže
vzbĺknuť celý vesmír
kde nie sú hranice
môžeš všetko a ja smiem
všetko vidieť celkom
jasno

pochmúrne pouličné osvetlenie
šuchotavé lístie tancujúce
na sirény v diaľke ďalší
otrávení v matadore ďalší
zotročení v páse vo výrobe
ktorá nič neprodukuje

oblečenie nasiaknuté smradom
starých stien, prázdny pohľad
chvíle
tiene jesene

XXXIX.

ak teda príde koniec
sveta, čo nám sľubovali
a sľubujú ho stále, potom
asi nestihnem povedať ti
že beztak za nič iné nestojí
len zhorieť v jednej šialenej
ohnivej a živej guli
aby práve na okamih
smrti našli nejaké to svoje
vysnívané smerovanie

keď už pre tie prázdne hlavy
zmysel všetko zničiť
prevyšuje
nekonečné rozplynutie
v nezmyselne slobody

vždy, keď ťa vidím
vybuchujem smiechom

vybuchuješ smiechom
vždy, keď ma vidíš

idem sa zblázníť
v záhradách si
diabol a máš prsty
boha
ľahké nohy plné tanca
prázdnu hlavu plnú
lásky
nikdy nikde nekončiace
srdce z kvetov bez
pomenovaní
miesta, pohlavia a
postavenia
v s p o l o č n o s t i

nahá ako príroda
večne plná svetla
ako slnko, stromy
čo sa chýlia už už k tebe
nakloniť:

"vážne veríš tým ich
bludom, alebo si
iba zabudla?"

roztopeným snehom kreslím tvár
čo som poznal dávno predtým
dvadsaťdva rokov smútočný
sprievod poznačených bláznov
snov

rieka plynie všetkými smermi
vzduchom preplneným bozkami
stisk hlboko vnútri obrátený
smútok tváří zanechaných bokom
plačom

blúdiš tam vonku stále ospalým
krokom, kaluže, kamene, výhonky
bolesti, ktorou sme preplávali
zakaždým o niečo starší, o niečo
zblúdenejší

touto bránou nedokázal pretiecť nikto
prúd síz zblednutých nenávidením
nepriehľadné oči udusili všetky
rozptýlené spomienky milovaní
tebou

XLII.

píšeme budúcnosť
ktorá nepríde
kreslíme
olovené schody a
reťaze
hoci nevidíš stále
viac zväzujú
naše kroky

čaká nás najťažšie otroctvo
histórie čičíkané
pod menom slobody

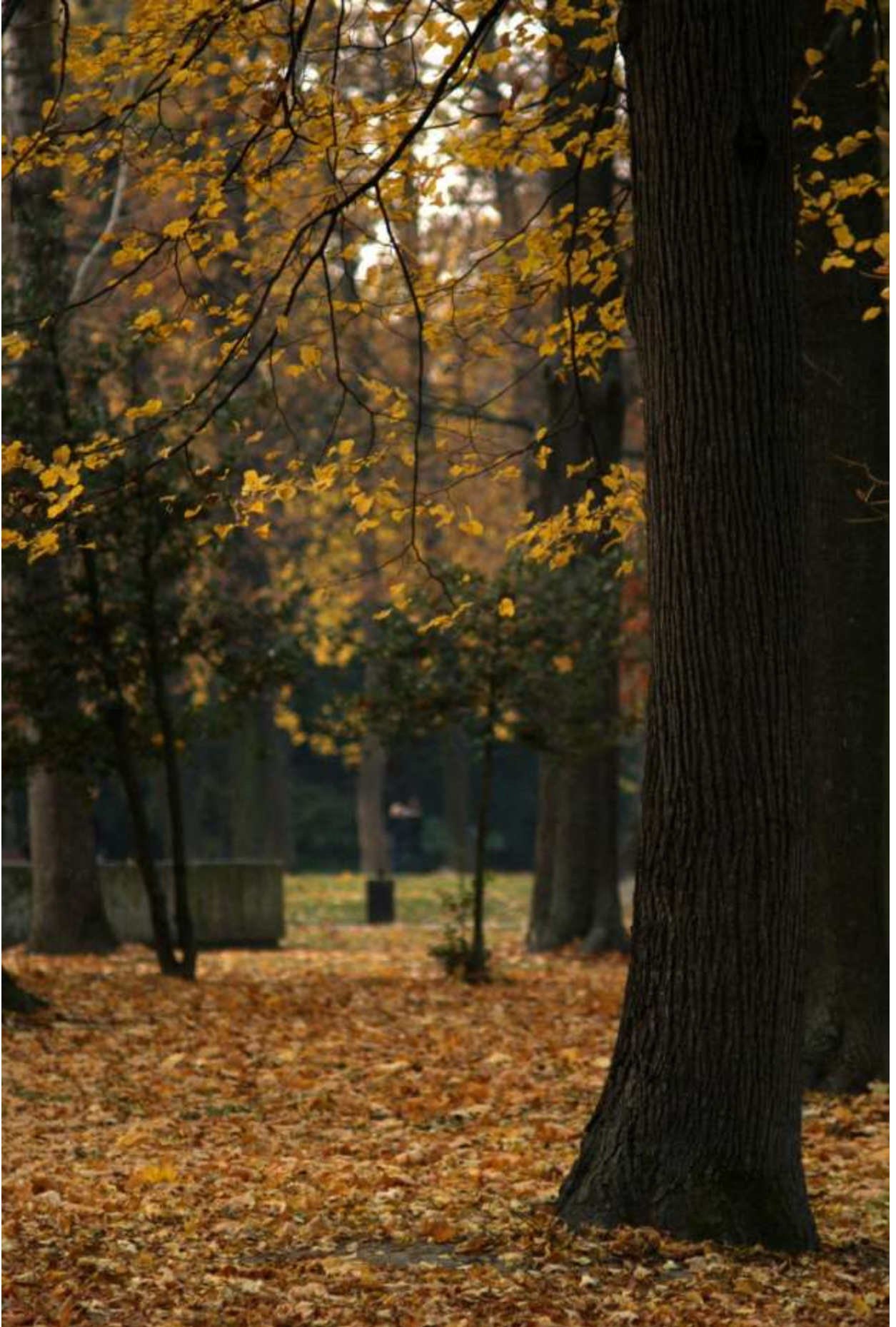
necítiš väzenie v
ktorom stále blúdiš
tešíš sa z počasia,
ktoré naprogramovali
tešíš sa z roboty
úbohej ako almužna
ktorú ti za ňu hádžu
ako psovi

(podhodенý luxus na úver)

ako bezduchí

služobníci čiernej
mágie, ako zhypnotizované
bábkové figúrky
v čokoláde

nádherne sladké
ibaže
priveľmi krehké
a prázdne

XLIII.

nový sneh pomaly zakryl
hlboké šľapaje
korene skrútené, bolesť, čo
učí s úsmevom na tvári
plaziť sa do ďalšej
diery

vonias ako posledný sneh
všľahaný do tváre ako
každý jeden z tých pálivých
poryvov beznádejných

nie si tu pri mne, nie je tu
nijaké teplo, nijaký dotyk
v riečnej hmle, za ktorou
zmizli všetky svety

opustené šľapaje zmiznú
a nikdy po nich nič viac
nezostane ani ja ani ty a
predsa
pokračujeme
v plazení

© 2012 adam balušik

fotografie ©2012 peter matlovič